ka mo pruut, agga ükski asi ei aidand. Selle pärrast ei olle mul ennam suggugi priiks samisse lotust; mis minnust peab sama, sedda ma ei tea. Ma poeksin enne ma alla, kui weel pärrises põlwes ühhe tunni ellaksin.

Ühhel hommikul aeas üks kutsar, kaks hoost troska eest, tuhhat nelja mo maca ette. Kes seal peaks nenda aeama, mõtlesin ma. — Kes se olli? — mo noor sõbber kargas troska pealt mahha, enne weel, kui hobbused seisma jäid. Tal nähti suur rut tagga ollewad, — minna tahtsin wasto minna ust lahti teggema, agga häddaste ollin toli pealt ülles tõusnud, kui ta keige uksega, et ukse tükkid mõda tubba lendasid, sisse tulli. — Ma mõtlesin tedda hullu ollewad. — Ta tõmbas mo kübbara, panni mo pähhä ja weddas mind sõnna laumatta uksest wälja.

„Tulle liggi!" ütles ta korraga.

„Kus pole ma pean tullema?"

„Tunnistusse-mehheks mo lahti ostmisse jure. Tunni pärrast pean seal ollema, muido ei sa sest middagi."

„Sowin sulle süddamest head õnne. — —"

„Pärrast, pärrast, nüüd ei olle aega!"

Mõisnikko laua peale olli 150 tuhhat rubla wälja loetud ja ta andis priusse kirja mo sõbra kätte.

„Agga weel üks asi", ütles mõisnik, „sa pead mulle ka lubbama, et sa mind pulma kutsud."

„Wägga hea melega!" ütles sõbber.

Ma tahtsin weel middagi öölda, agga ta weddas mind jälle wälja troska peale ja hüdis: „Kutsar, lasse sõita, otse mo prudi wannematte jure!" — Kui senna saime, tõmbas ta pabberi põuest, wiskas laua peale, ja ütles: „Siin ta nüüd on!" —

Prudi issa andis temmale kät, emma hakkas ta ümbert kinni ja nuttis rõmo pärrast; agga mis teggi pruut? — Ta silmist jooksis wessi kui kattuse äästast kange wihmaga, ja — otse, kui peigmehhe kaela tahtis hakkata,